

tatet af Kommissionens Virksomhed kunde blive dette, at man kunde naa til at faa saadanne Forslag udarbejdede. Jeg skal i denne Henseende kun henvise til de Udtalelser, som den Gang fremsattes af de ærede Medlemmer for Kalundborg (Krabbe) og Randers Landkreds (Bjerre), Udtalelser, som ikke fra Flertallets Side bleve imødegaaede. Jeg antager ikke, at jeg behøver at anføre Citater af de Herrers Udtalelser ved den nævnte Lejlighed. Forhandlingerne have ærede Medlemmer sikkert i saa frisk Minde, at de ere klare over, at disse Udtalelser maatte give den Opmættelse af Flertallets Hensigt med Kommissionens Nedsættelse, som jeg nu har refereret. Det var det Indtryk, som disse Udtalelser havde fremkaldt, og som ikke blev afkræftet i den første Serie af Kommissionens Møder, der blev bestemmende for mine Meningsfællers og min Optræden i Kommissionens første Møder. Vi kunde ikke have billiget, om man var slaet ind paa denne Vej, om man vilde have ledet Arbejdet i denne Retning, vi kunde ikke have billiget, om man vilde have gjort Hensynet til Gennemførligheden af de Forslag, som kom frem, underordnet, og vi fandt derfor ogsaa, at det var forsvarligst og rigtigst at arbejde videre paa det Reedtz-Thottske Grundlag, da dette jo, som ogsaa den ærede Ordfører nylig bemærkede, i det væsentlige var blevet godkendt af begge Rigsdagens Ting, og det derfor forekom os, at der var mest Haab om, at vi ved fortsat Arbejde paa dette Grundlag kunde naa frem til et Resultat. Men da vi havde den Opmættelse, at Flertallet ikke blot havde, men ogsaa burde have Ledelsen i Kommissionen, og at Flertallet var og ogsaa burde være fuldstændig Herre over, i hvilken Retning Kommissionens Arbejde skulde ledes, og i hvilket Omfang Arbejdet i Kommissionen skulde tages op — vi vare i saa Henseende fuldstændig enige i de Bemærkninger i samme Retning, som under Forhandlingerne her i Salen om Kommissionens Nedsættelse bleve fremsatte af det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen), som da var Ordfører for Forslagsstillerne til Forslaget om Kommissionens Nedsættelse og siden blev Formand i Skattekommissionen — saa fandt mine Meningsfæller og jeg det rigtigst i den første Tid, i hvilken Skattekommissionen arbejdede, at indtage den noget tilbageholdne Stilling, som den ærede Ordfører berørte. Vi angav denne vor Opmættelse straks, da Forhandlingerne i Kommissionen begyndte, og vi erklærede, at vi i Henhold dertil vilde afvente Flertallets Forslag, inden vi selv stillede noget.

Da saa Flertallets Forslag fremkom, og det heldigvis viste sig, at de ikke gik i den Retning, som under Forhandlingerne om Kommissionens Nedsættelse var angiven af de to tidligere nævnte Medlemmer, men at Flertallet tværtimod blev paa det Reedtz-Thottske Grundlag, byggede videre paa det, ikke uddybede det mere, end vi fandt fuldt forsvarligt, og ikke stillede videregaaende Forslag, end vi fandt i alt Fald burde kunne gennemføres, ja, saa sluttede vi os straks fuldt ud og loyalt til disse Forslag og arbejdede efter Evne med paa deres bedst mulige Udformning. Det er det Standpunkt, som mine Meningsfæller og jeg have indtaget i Kommissionen. Det forekommer mig, at efter alt, hvad der var gaaet forud, var dette Standpunkt det eneste naturlige, ligesom det ogsaa var fuldt ud loyalt over for Flertallet.

Efter disse Bemærkninger, som den ærede Ordfører har foranlediget mig til at gøre, skal jeg gaa over til at fremsætte nogle almindelige Bemærkninger om de 4 Skatteforslag. Jeg haaber ikke, at jeg ved Omtalen af de 3 sidst paa Dagsordenen opførte Sager skal komme uden for den Grænse, som den højtærede Formand angav for Diskussionen under den Sag, som i Øjeblikket er til Behandling. Forslaget om Indkomst- og Formueskat til Staten foreligger, forekommer det mig, i en særdeles tilfredsstillende Skikkelse, og det er blevet meget forbedret ved Kommissionens Behandling. Jeg skal ikke komme dybt ind paa Forslagets Enkeltfæder, saa meget mindre som jeg i alt væsentligt kan henholde mig til de Udtalelser, der desangaaende baade ved Forslagenes Indbringelse og nu i Dag ere fremsatte af den ærede Ordfører. Jeg skal kun pege paa de to væsentlige Punkter, hvori Forslaget er blevet forbedret i Kommissionen. For det første er der indført en moderat stigende Skala, hvad der forekommer mig stemmende med Retfærdighedens og Billighedens Fordringer. Det er utvivlsomt retfærdigt og billigt, at de større og store Indtægter komme til at svare en noget større Procent i Skat end de mindre — de helt smaa ere jo helt fri — og det er jo endogsaa saaledes, at naar Indkomstsskatteforslaget ses i Forbindelse med Overførelsesloven samt med det fjerde af de her omhandlede paa Dagsordenen opførte Forslag om Ændringer i den kommunale Beskatning, vil det sikkert vise sig, at den stigende Skala er saa moderat, at de samlede Skatteudgifter ikke blive forøgede, før man kommer ret højt